పరీక్ష!

జె. భాగ్యలక్ష్మి

ఇండియన్ బుక్స్ ఎగ్జిబిషన్ ఉందిరమ్మని డాక్టర్ శేఖరు ఫోనుచేశాడు. నేను అప్పుడే హాస్టలు చేరుకొన్నాను. ఇంతలో ఫోను వచ్చింది. నేను లండను వచ్చి నాలుగునెలలయింది. ఇంకో రెండు నెలలకుగానీ నా ట్రైనింగు పూర్తికాదు. ఇన్‌ఫర్మేషన్ టెక్నిక్స్‌కు సంబంధించిన పబ్లిక్ రిలేషన్స్ కోర్సు ఇది.

మన దేశానికి దూరంగా ఉన్నందున ఇండియా అనిగానీ, ఇండియన్ అని గానీ వింటే శరీరం పులకరించేది. అందుకే తప్పక వస్తానని చెప్పాను శేఖర్‌తో.

డాక్టర్ శేఖర్‌తో పరిచయం కూడా అనుకోకుండా జరిగింది. నేను ఇంగ్లాండు వచ్చిన కొత్తలో ఒకరోజు నిద్రలేవగానే కొద్దిగా తలభారంగా అనిపించింది. భయపడ్డాను, జలుబుగానీ పట్టుకోదుగదా అని. చలిదేశాలలో జలుబంటే గొప్ప చిక్కే. పక్కలో నుంచి కదలటానికి ఉండదు. ట్రైనింగు కోసమని వచ్చి జబ్బుపడితే... ఆ జలుబుకాస్త జ్వరంగా మారిందంటే వీళ్లు తీసుకెళ్ళి నన్ను ఆస్పత్రిలో పడేస్తారు. నా పని గోవిందా...

అన్ని ఆలోచనలతో లేచి టైమ్ చూద్దునుగదా ఎనిమిదన్నరైంది. బాపురే ఇంకో అరగంటలో అండర్‌గ్రౌండ్ ట్రైన్ పట్టుకోకుంటే తొమ్మిదిన్నరకు ఆఫీసు చేరేది కష్టమే. గబగబా బ్రష్ చేసుకొని వేడి నీళ్లతో మొహం కడుక్కొని డ్రెస్ చేసుకొన్నాను. పరుగుపరుగున ట్రైనింగ్ హాలుచేరాను. అప్పటికే పది హేను నిముషాలు తక్కువ తొమ్మిది. మా హాస్టలు నుండి అండర్‌గ్రౌండ్ స్టేషనుకు ఐదు నిముషాల నడక. దగ్గర పాస్ ఉంది కాబట్టి టిక్కెట్టు కౌంటర్లో నిలుచోనవసరంలేదు. కానీ ఆ మెట్లన్నీ దిగి (కదిలే మెట్లయినా) నేను వెళ్లే ట్రైను చేరుకోవడానికి మరో ఐదు నిముషాలు. అంటే నాకు బ్రేక్‌ఫాస్ట్‌కు ఐదునిముషాలుందన్నమాట. ఇంకేం బ్రేక్ ఫాస్ట్, జూస్ కౌంటర్ దగ్గరే నిలబడి రెండు గ్లాసుల జ్యూస్ తాగి పరుగులాంటి నడకతో అండర్‌గ్రౌండు చేరుకొన్నాను. ఒకటే ఈదురుగాలి. నేనటు ప్లాటుఫారం మీదకు పోవడం ఇటు ట్రైను రావడం ఒకేసారి జరిగింది.

ఆఫీసుకు రాగానే ఓవర్ కోటు కామన్‌రూమ్‌లో తగిలించి కార్ మైఖేల్ క్లాసుకు వెళ్లాను. ఆయన అడ్వర్టయిజ్‌మెంట్ల గురించి నిన్న చెప్పిన లెక్చరు ఈ రోజు కొనసాగించారు. ఆ తర్వాత మమ్మల్ని ఒక యాడ్ తయారుచేయమని చెప్పి ఎటో వెళ్లారు.

తర్వాత "డాక్టర్ రవీ" అన్న పిలుపుకు ఉలిక్కిపడ్డాను. కార్ మైఖేల్ అడుగుతున్నారు. "ఒంట్లో బాగాలేదా? వెళ్లి రెస్ట్ తీసుకుంటారా?" ఇంతవరకు వర్క్‌డెస్క్‌మీద తల పెట్టి పడుకొన్నానన్నమాట.

"సారీ ఐ యామ్ నాట్ వెల్"

"దట్సాల్ రైట్. టేక్ కేర్.'

ఇంతలో కాఫీ బ్రేక్ వచ్చింది. హాస్టలుకు వెళ్తానన్నాను. వెళ్లమన్నారు. సాయంత్రం డాక్టర్ని తప్పక చూడమన్నారు. నాతోపాటు ట్రైనింగవుతున్న పీటర్ (నైజీరియా నుండి వచ్చాడు) వద్దంటున్నా వినకుండా అండర్‌గ్రౌండు స్టేషనుదాకా వచ్చారు.

ఆ సాయంత్రం తలుపు చప్పుడికి మెలకువ వచ్చింది. తలుపుతీశాను.

"సారీ నిద్రపోతున్నారా?" అని అడిగాడు చాన్.

"నిద్రబట్టింది" అన్నాను అతను గదిలోకి రావడానికని తలుపుతీసి పట్టుకొని

"డాక్టరు వద్దకు వెళ్దాం పదండి. నేనూ వస్తాను" అన్నాడు.

మాకు ఇచ్చిన హెల్త్ కార్డు తీసుకొని పది నిముషాల నడకలో క్లినిక్ చేరుకొన్నాం. అక్కడ ముగ్గురు, నలుగురు పేషంట్లు కాబోలు కుర్చీలలో కూర్చుని ఉన్నారు. చాన్ రిసెప్షనిస్టు దగ్గరకు వెళ్లి మాట్లాడుతున్నాడు. "మా ఫ్రెండుకు జ్వరంగా ఉంది. డాక్టర్ని చూడాలి"

"పేరు?"

చెప్పాడు. ఆమె తన దగ్గరున్న లిస్టు చూసింది. "సారీ మీకు అపాయింట్‌మెంట్ లేదు. ఈ రోజు టైమ్ తీసుకోండి రేపటికో ఎల్లుండికో"

చాన్ ఆమెకు దగ్గరలో ఉన్న బోర్డు వైపు వేలు చూపించాడు. "ఎమర్జెన్సీలో డాక్టరు అపాయింట్‌మెంట్ లేకున్నా చూస్తాడు" అని వ్రాసుంది.

ఆ అమ్మాయి నవ్వింది. నా వైపు చూసింది. "ప్లీజ్ వెయిట్" అంది.

అక్కడ కుర్చీలలో కూర్చున్నాం. గాజు తలుపుల నుండి బయట తెల్లతెల్లగా మంచు కురవటం కనిపిస్తోంది. ఇండియాలో మనకు మంచు కురిసే స్థలాలు చాలా ఉన్నా మంచు కురవటం చూడటం నాకు అదే ప్రథమం. కాసేపు నా జబ్బు గురించి మరచిపోయి మంచు చూస్తూ కూర్చున్నాను.

"హలో యూ" అని ఆ అమ్మాయి పిలిచిన పిలుపుకు అటు చూశాను. దగ్గరకు వెళ్లాను. ఒక చీటీ ఇచ్చింది.

"పైన ఈ కాబిన్‌కు వెళ్లండి" అంది. పైన నలుగురు డాక్టర్లు ఉన్నట్లున్నారు. ఒకో కాబిన్‌లో ఒకరు. నేను వెళ్ళిన కాబిన్‌లో డాక్టర్ ఇండియన్.

"హలో" అని కూర్చోమన్నాడు.

నా హెల్త్ కార్డు చూపించాను.

"మీరు డాక్టరా?" అని అడిగాడు.

"సోషియాలజీ"లో అన్నాను.

"తెలుగువారా" అని అడిగాడు తెలుగులో. నాకు సగం జబ్బుపోయినట్టయింది.

అవునన్నాను.

"నేను చంద్రశేఖరాన్ని"

ఆ తర్వాత మెడిసిన్స్ వ్రాసిచ్చాడు.

"రెండు రోజులు బాగా రెస్ట్ తీసుకోండి. మామూలు జలుబే" అన్నాడాయన.

"మీరింటినుండి వెళ్లి ఎడమవైపు తిరిగారంటే అక్కడ మందులషాపుంది. ఈమందులు కొనుక్కోండి" అని నవ్వాడు. "ఇక్కడ హెల్తు సర్వీసు ఫ్రీగానీ మందుల ధర మాత్రం ఎక్కువే" తన అడ్రను, ఫోన్ నెంబర్ ఇచ్చి తనను కాంటాక్ట్ చేయమన్నాడు.

మందులు కొనుక్కొని నెత్తిన ఓ ప్లాస్టిక్ బ్యాగ్ అడ్డు పెట్టుకొని హాస్టలు చేరుకొన్నాను. ఇక్కడ అందరూ విధిగా గొడుగు పట్టుకెళ్తారు. నాకే అలవాటు కాలేదు. అందుకే ఈ బాధలన్నీ.

మంచు మెత్తగా కురుస్తూనే ఉంది. కొంత నా లెదర్‌కోటు మీదుగా పడి జారుతోంది. అడుగులు చూసి వేస్తున్నాను. డాబాలమీద ఒకటే ఆరా పిల్లలు మంచుతో ఆడుతూ కనిపించారు. హాస్టల్ రిసెప్షన్‌లో కీ తీసుకుని చిన్న తోటలాంటిది దాటి నా గదికి వెళ్తున్నాను. ఇంతలో ఫెడీమని ఒక మంచు ముద్ద నా వీపుకు తగిలి కిందపడింది. ఉలికిపడి చూశాను.

అక్కడ ఇద్దరు ముగ్గురు అమ్మాయిలు మంచు ముద్దలు విసురుకొంటున్నారు. ఇద్దరు ఆఫ్రికన్లు, ఒకమ్మాయి చైనా అమ్మాయి. హాంకాంగ్ పిల్లకావచ్చు. ఆ పొట్టి పిల్ల "సారీ, సారీ" అంటూ అరిచింది. ఫర్వాలేదన్నట్టు చెయ్యి ఊపి ముందుకు సాగాను. వీళ్లంతా స్కాలర్‌షిప్పుల మీద 'ఓ' లెవల్, 'ఏ' లెవల్‌లో ఏదో ఒక కోర్సు చేస్తూ ఉంటారు.

ఇంతవరకు చాన్ నాతోపాటే మౌనంగా నడుస్తున్నాడు. తన దగ్గర గొడుగు లేదు. తలకు అడ్డుగా ఏదీ పెట్టుకోనూ లేదు. తలంతా తెల్లతెల్ల ముద్దలుగా ఉంది.

నా గదికి చేరగానే 'వేడిగా కాఫీ గానీ, హార్లిక్స్‌గానీ తాగుతావా?' అని అడిగాడు. స్లాట్ మిషన్ (నాణెం వేయగానే పేపరు కప్పుతో సహా కాఫీ వచ్చే మిషన్) అక్కడే వరండా చివరలో ఉంది. హార్లిక్స్ అయితే తను లాంజ్ దాకా వెళ్ళాల్సి ఉంటుంది. కాఫీ తెమ్మని చెప్పాను.

ఆ జలుబు రెండు రోజుల్లో తగ్గింది. మూడో రోజు, నాలుగో రోజు శని ఆదివారాలు. బాగా విశ్రాంతి తీసుకోడంతో, సోమవారం మామూలు ఆరోగ్యంతో ఆఫీసుకు వెళ్లాను. అందరూ చాలా ప్రేమతో పలకరించారు. సెషల్స్ నుండి వచ్చిన జూలీ మాత్రం "ఎప్పుడు ప్రాక్టికల్ వర్క్ ఉన్నా తప్పించుకునే మార్గాలు వెతుక్కొంటావు" అంది ఏడిపిస్తున్నట్టు.

ఆ సాయంత్రమే డాక్టర్ శేఖర్ నుండి ఫోను వచ్చింది. "బాగున్నారా" అని అడిగాడు. "ఈదురుగాలికి తిరక్కండి. సాధ్యమైనంత వరకు మధ్యమధ్యలో వేడిగా ఏదైనా తాగండి" అని సలహా ఇచ్చాడు. ఆ వీక్‌ఎండ్‌కి నన్ను రమ్మని పిలిచాడు. ఆయన ఇంకా బాచిలరే. ఇంగ్లాండు వచ్చి ఏడాదిన్నర అయిందట. ప్రస్తుతం వై.ఎం.సి.ఎ ఇండియన్ బ్రాంచ్ హాస్టల్లో ఉంటున్నాడు.

అప్పుడప్పుడు శని ఆదివారాల్లో ఏదో ఒక రోజు కలుస్తూ ఉండేవాళ్లం. ఒకసారి హైడ్ పార్కులో తిరిగితే మరోసారి సెయింట్ జేమ్స్ పార్కులో తిరిగేవాళ్లం. ఒకసారి థేమ్సు నది మీద బోటు షికారుకు వెళ్తే మరోసారి ఏ నాటకానికో వెళ్ళేవాళ్లం. ఒకసారి షేక్స్‌పియర్ జన్మస్థలానికి వెళ్ళాం ఆక్స్‌ఫర్డు మీదుగా. దారిలో పచ్చికబయళ్ళు, గుర్రాలు, ప్రకృతి సౌందర్యాలు మమ్మల్ని ఉర్రూతలూగించాయి. ఆ విధంగా నేనూ డాక్టర్ శేఖరు బాగా దగ్గరయ్యాం.

అందుకే ఇండియన్ బుక్ ఎగ్జిబిషన్ జరుగుతోంది ఇండియా హౌస్‌లో అని డాక్టర్ శేఖరు ఫోనుచేయగానే ఏనుగెక్కినంత సంబరమైంది. ఇద్దరం విక్టోరియా స్టేషన్‌లో కలిశాం. ఆ తర్వాత ఇండియా హౌస్‌కు వెళ్లాం. ఎగ్జిబిషన్‌లో అన్ని భాషల పుస్తకాలూ ఉన్నాయి. అవన్నీ చూస్తుంటే ఒక్కసారిగా ఒళ్లు పులకరించింది. దానిలో తెలుగు పుస్తకాల సెక్షను కూడా ఒకటుంది. ఒక్కొక్కటే వివరంగా చూస్తుండగా ఒక పుస్తకం మీద నా చూపు నిలిచిపోయింది. ముచ్చటైన పుస్తకం: చక్కటి కవరు డిజైన్ రచయిత్రి... స్ఫూర్తి!

స్ఫూర్తి! స్ఫూర్తి అన్న పేరే మధురంగా నాలో రకరకాల రాగాలలో వినిపించసాగింది. ఇంక మరో పుస్తకం చూడాలనిగానీ అక్కడ మరోక్షణం ఉండాలనిగానీ అనిపించలేదు.

"ఈ పుస్తకం కొంటున్నారా?" అన్న డాక్టరు పిలుపుకు ఈ లోకంలోకి వచ్చాను. అతను ఆ పుస్తకం వేపై చూస్తున్నాడు. ఆ పుస్తకం నా చేతిలో ఉంది. ఆ చెయ్యి గుండెకు దగ్గరగా ఉంది. ధర చెల్లించి ఆ పుస్తకం తీసుకొన్నాను. అదృష్టంకొద్దీ కొన్ని పుస్తకాలు అమ్మకానికి పెట్టారు. వాటిలో ఇది ఒకటి.

వెచ్చని ఎండలో నడుచుకుంటూ చారింగ్ క్రాస్ దాకా వచ్చాం. అరగంట పట్టింది. కానీ అలసట అనిపించలేదు. డాక్టర్ శేఖరు ఏం మాట్లాడుతున్నాడో నేనేమి జవాబులు చెబుతున్నానో నాకే తెలీదు.

"కాఫీ తాగుదామా." అని శేఖరు అడిగాడు. సరేనన్నాను. దగ్గరలో ఉన్న రెస్టారెంట్‌కు వెళ్లాము. ఈ చిన్నచిన్న రెస్టారెంట్లలో సాధారణంగా ఏ ఇటాలియన్సో ఉంటారు.

"సాండ్‌విచ్ తీసుకొందాం"

సరేనన్నాను. సాండ్‌విచ్ ఫిల్లింగ్‌కు రకరకాల కాంబినేషన్స్ ఉన్నాయి. కంటికి నదురుగా నోరూరిస్తున్నాయి. వైట్‌సాస్‌తో ఉన్న ఫిల్లింగ్ ఎన్నుకొన్నాను. యాంత్రికంగా తింటూ మధ్యమధ్య వేడి కాఫీ సిప్ చేస్తున్నాను.

"ఏమిటి చాలా ఆలోచనలో పడ్డారు" అన్నాడు డాక్టర్ శేఖర్. ఏమీ లేనంటూ నవ్వాను.

ఆ రోజు గది చేరుకోగానే నేను చేసిన మొదటిపని తలుపు బిగించి పక్కపై వాలి స్ఫూర్తి పుస్తకం చదవటం. ఓవర్‌కోటు మాత్రం తీసి హాంగరుకు తగిలించాను. తక్కిన బట్టలు మార్చుకొనే ధ్యాసే లేదు.

ఆ పుస్తకం ఒక కథల సంపుటి. స్ఫూర్తి కాలేజీ చదివే రోజుల్లోనే సాహిత్యంపట్లచాలా ఆసక్తి చూపించేది. మరి తను సోషియాలజీ ఎందుకు తీసుకొందో నాకు అర్థంకాలేదు. తను పదహారు పది హేడేళ్ల వయసులోనే ఏవేవో కథలు వ్రాసి పత్రికలకు పంపించేది. అవి తిరిగి వస్తుండేవి. అప్పుడు తన బాధ చెప్పనలవి గాకుండా ఉండేది. తను ఆ బాధ మరిచిపోవడానికి వేరే ఏవేవో కబుర్లు చెప్పేవాడిని. జోక్స్ వేసేవాడిని. "నా జీవితంలో ఏ కోరిక తీరినా తీరకపోయినా నేను గొప్ప రచనలు చెయ్యాలి" అంటూ ఉండేది. నేను తనను బాగా ఏడిపించేవాడిని.

"రచనలు చెయ్యటం పేరు తెచ్చుకోటం, అందులో గొప్ప రచనలు చెయ్యటం పేరు తెచ్చుకోటం ఏ మాత్రం సులభంకాదు. ఎన్నేళ్ళు కృషిచెయ్యాలి! ఎంతెంత చదవాలి! ఎంతెంత జ్ఞానాన్ని వడబొయ్యగలగాలి! ఎంతో శ్రమపడితే నీ అదృష్టం బాగుంటే కాస్త గుర్తింపు వస్తుంది. ఎంత ఒక నీటి బొట్టంత. ఇలా రావటం ఆలా ఆవిరైపోవడం... ఈ బాధలెందుకుగానీ కాస్త సినిమాతారగానో, టి.వి. స్టార్ గానో మారడానికి కృషిచెయ్యి. ఇటు కీర్తి అటు గుర్తింపు. కావలసినంత పటాటోపం!

"నేను సీరియస్‌గా మాట్లాడితే నీవెప్పుడూ తేలికగా

(మిగతా 13వ పేజీలో)

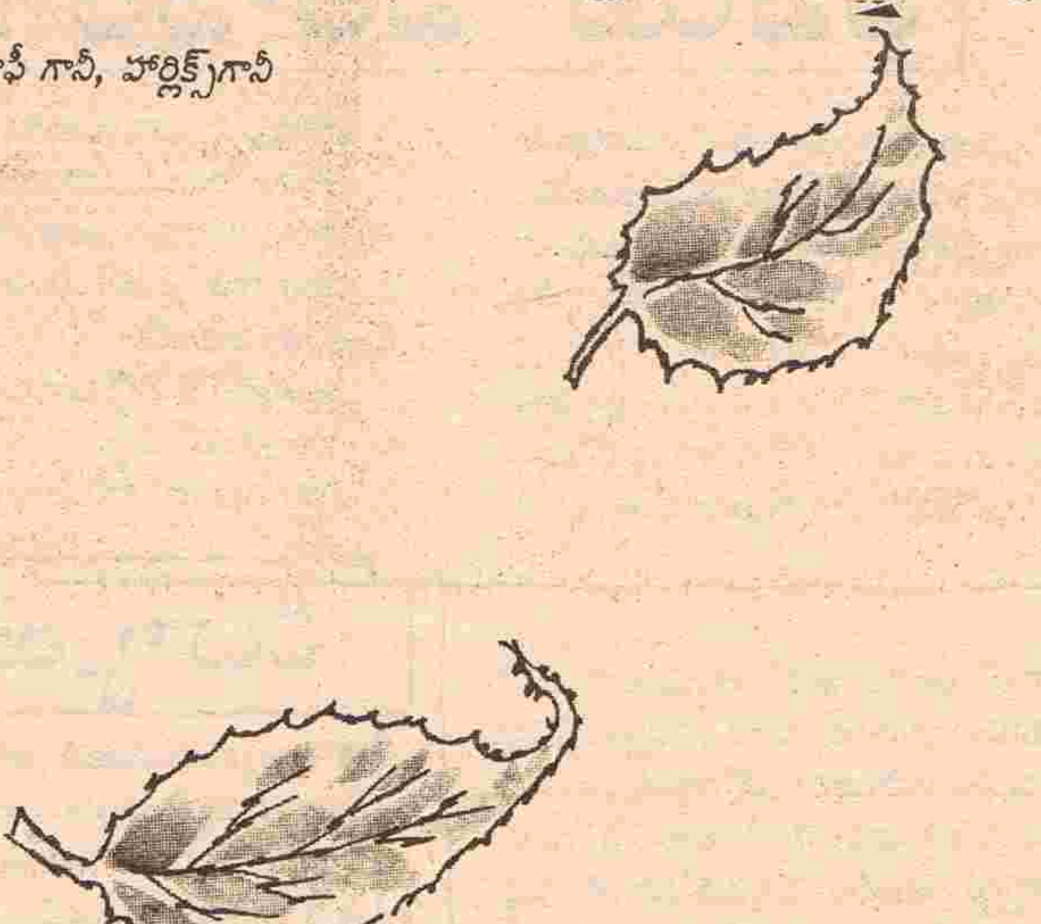

మరీచిక!

(12వ పేజీ తరువాయి)

కొట్టిపారేస్తావేం?" కాస్త అలిగినట్లుగా అంది. తనని తిరిగి మూడ్‌లోకి తీసుకురావడానికి చాలా టైం పట్టింది.

మేమిద్దరం పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ వరకు కలిసే చదువుకొన్నాం. ఆ రోజు నాకింకా జ్ఞాపకం. అది తన పుట్టిన రోజు. మరునాడే మాకు ఎం.ఎ ఫైనల్ పరీక్షలు ప్రారంభం. ఏది ఏమైనా మేము కలుసుకోకపోవడమంటూ జరిగేది కాదు. అందునా పుట్టినరోజున కలవక పోవటమన్నది అసంభవం. ఆ రోజుల్లో అన్నీ జోక్సే. అన్నిటికీ నవ్వులే. అన్నీ ఆనందాలే. అంతంత ఆనందం ఎలా ఉబికివస్తుందో అర్థంకాదు ఇప్పుడు.

తన పుట్టిన రోజు ఉదయం పదకొండు గంటలకు యూనివర్శిటీ లైబ్రరీ దగ్గర కలిశాం. ఆ తర్వాత కాంటీన్ వైపు కదిలాం. బర్త్‌డే విషెస్ చెప్పి తన చేతికి ఒక గులాబీ, ఒక పత్రిక ఇచ్చాను. గులాబీ అందుకొంటూ కళ్లతోనే నవ్వింది. పత్రికవైపు కాస్త ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తూ "ఏమిటిది?" అంది. వెంటనే ఆ పత్రిక నా చేతిలోకి తీసుకొని గబగబా పేజీలు తిప్పి తనకు చూపించాను. తను ఆశ్చర్యపోయి ప్రతిభురాలైంది. తను కళ్లెత్తి తిరిగి నన్ను చూడగానే ఆ కళ్ళలో కోటి దీపాలు కనిపించాయి.

"ఓ మై రవీ! ఓ మైడియర్! హౌ హేపీ ఐయామ్! వాట్ ఎ గిఫ్ట్! థాంక్యూ. ఓ లార్డ్ థాంక్యూ" అంటూ ఆకాశంవైపు చూసింది.

"రవీ పద. ఈ రోజు కాంటీన్ టీ కాదు. నేరుగా ఐస్‌క్రీం పార్లర్... బాదం మిల్క్ అండ్ ఎ గుడ్ నైస్ కేక్"

"రేపు పరీక్షలు తల్లీ. బజారు వెళ్లామంటే రెండు గంటలు గోవిందా"

"పోనిద్దూ ఇదేం మామూలు దినమా? ఈ సుదినం నేను సువర్ణాక్షరాలతో వ్రాసుకోదగింది. ఆ వ్రాస్తున్న వాడివి నీవే"

అది ప్రథమంగా తన కథ వెలువడిన రోజు. ఆ కాపీ నేను ఇవ్వగలిగినందుకు ఎంత గర్వంగా ఫీలయ్యానని! స్ఫూర్తి ఒక మహారాణి అయినట్లు ఆమెకు నేనొక రత్నాల కిరీటం పెట్టినట్లు అనిపించింది.

ఆ తర్వాత... ఆ తర్వాత పరీక్షలు, ఫలితాలు, ఉద్యోగాలు, ఇంకా పైచదువులు... పెళ్ళిళ్ళు... అవును. మానవ జీవితాలలో ఎన్నెన్ని మార్పులు! నిత్యమూ, సత్యమూ అనుకొనే సంబంధాలన్నీ అనిత్యంగా, అసత్యంగా ఎందుకు మారుతాయి? కలిసిన చేతులు ఎందుకు విడిపోతాయి? ఒక మార్గమనుకొన్న చోట రెండు భిన్నమార్గాలెందుకు సాక్షాత్కరిస్తాయి? వీటికి సమాధానాలు నాకు తెలీదు. బహుశా ఎవరికీ తెలీదు. ఎంత విజ్ఞానవంతులైనా, ఎంత ప్రాక్టికల్‌గా ఆలోచించేవారైనా హృదయం వారినొక ఆట ఆడించిగానీ ఊరుకోదేమో! కానీ ప్రతి వేదన, ప్రతి దుఃఖం, ప్రతి స్పందన ఒక కొత్త మనిషిని సృష్టిస్తుంది. పుటం పెట్టినట్లు మనిషి పునీతుడవుతాడు.

సరే. స్ఫూర్తి వెళ్లిపోయింది. తన ప్రపంచం, నా ప్రపంచం వేరయ్యాయి. ఇప్పటికి పద్నాలుగేళ్ళు... ఆజన్మ కారాగార శిక్షకూడా పద్నాలుగేళ్లంటారు. దానితో ఒక జీవితం ముగిసినట్లు లెక్క కాబోలు. స్ఫూర్తి ఇప్పుడు ఎక్కడ ఉందో, ఏమి చేస్తోందో తెలీదు. నేను తెలుసుకోవాలని ప్రయత్నించనూ లేదు. ఎక్కడో ఒకచోట, ఎప్పుడో ఒకప్పుడు తన కథలుమాత్రం చదువుతూనే ఉన్నాను. అవి నన్ను పిల్లతెమ్మెరలా పలకరించి పోతుండేవి. వాస్తవానికి స్ఫూర్తి నా హృదయాంతరాళంలో ఎక్కడో ఉంది. తన మౌనరాగం వినిపిస్తూనే ఉంది. తనను గురించి ఎప్పుడైనా ఎక్కువగా ఆలోచించానంటే ఏదో ధ్యానముద్రలో ఉన్నట్టనిపిస్తుంది. మనసంతా ప్రశాంతత అలముకొంటుంది. ఆ సరస్సులో ఒక చిన్న అల కూడా కదలదు. ఒక నీటి బుడగ కూడా లేవదు.

ఈ రోజు ఈ దేశంగాని దేశంలో నేను స్ఫూర్తి పుస్తకాన్ని చూసి తనను చూసినట్లే అనుకొన్నాను. ఆ కథలన్నీ ఇదివరకే ఏదో ఒక పత్రికలో చదివినవే. మేము జీవితపథంలో విడిపోయిన తర్వాత తను సృష్టించిన కథలే.

ఇప్పుడు ఆ కథల్లో నేనేమీ వెతుకుతున్నానో తెలీదు. రచయిత్రి నైపుణ్యాన్నా? ఆమె శిల్పాన్నా? ఆమె సృజనశక్తినా? కాదు నాలో ఏ మూలో దాగి మిణుకుమిణుకుమంటున్న ఆశ. నా ప్రేమ తనలో అంతర్జ్యోతిని వెలిగించిందా? ఆ జ్యోతి వెలుగులు ఈ కథల్లో ప్రతిఫలిస్తున్నాయా? తన పాత్రల్లో నేనెక్కడైనా దాగి ఉన్నానా?

ఆ కథలు మొదటి నుండి చివరిదాకా చదివాను. క్షుణ్ణంగా ప్రతి అంశాన్నీ పరిశీలించాను. ఇంకా ఆశ వదలకుండా చదువుతూనే ఉన్నాను. బయటగాలి హోరుమంటూ మూసిన నా కిటికీ తలుపుల వద్ద గోల చేస్తోంది. ఎందుకో పసితనంలో జరిగిన సంఘటన పదేపదే గుర్తుకు వస్తోంది. మామయ్య ఇచ్చిన పది రూపాయలనోటు జేబులో నుండి జారిపోయింది. ఆనాడు ఎంత దుఃఖపడ్డాను. అయినా ఆశ వదల్లేదు. స్కూలునుండి ఇంటికి, ఇంటినుండి స్కూలుకి పది మార్లు తిరిగాను ఎక్కడైనా దారిలో కనిపిస్తుందేమోనని. ఆరోజే కాదు. చాలా రోజుల వరకు ఆ విధంగా వెతుకుతూనే ఉన్నాను.

ఆడేవారినీ ఆడించే కొను'గోల్'!

దాదాపు పదేళ్లుగా ఈస్ట్‌బెంగాల్ పేస్ డిఫెండర్‌గా ఆడుతోన్న మనోరంజన్ భట్టాచార్య ఈసారి కొంపముంచుతాడని ఎవరూ అనుకోలేదు. ఏప్రిల్ నెలలో బదిలీల సీజనప్పుడు అతను మనల్నెందుకు మోసం చేస్తాడులే అని ఈస్ట్‌బెంగాల్ నూతన యాజమాన్యం అనుకుంది. ఏదో కొన్ని వేల రూపాయలకోసం అతను గోతులు తవ్వుతాడనుకోలేదు. కానీ భట్టాచార్య మనసెవరి కెరుక? తననింతకాలం పెంచిపోషించిన ఈస్ట్‌బెంగాల్ క్లబ్బును కాదని ఇప్పుడు మోహన్‌బగాన్ ఆస్తి అయ్యాడు.

ప్రతీయేటా ఏప్రిల్– మే నెలల్లో కలకత్తా ఫుట్‌బాల్ బదిలీల పర్వంతో వేడెక్కిపోతుంది. ఓ జట్టులోంచి ఇంకో జట్టుకి జంప్‌చెయ్యడానికి ప్లేయర్లు పడే తాపత్రయం ఒక ఎత్తయితే, బెస్ట్ ప్లేయర్లను 'కొనుగోలు' చేసుకోవడంకోసం వివిధ జట్లు పన్నే ఎత్తుగడలు మరొక ఎత్తు. మనదేశంలో ఉత్తమ మిడ్‌ఫీల్డర్లుగా పేరొందిన కృష్ణనుడే, వికాస్‌పాంజీలను తమ ప్లేయర్లుగా చేసుకోవడం కోసం ఈసారి ఇక్కడి మేజర్ క్లబ్బులు నాలుగేసి లక్షలు ఇవ్వడానికి పోటీపడ్డాయంటే ఆలోచించుకోండి. ఇక అనిరుద్ధకోలే విషయానికి వస్తే అదంతా సినిమా ఫక్కీలో జరిగిపోయింది. ఈస్ట్‌బెంగాల్ డిఫెండరైన కోలేను తమ జట్టు ఆటగాడ్నిచేసుకోవాడానికి మోహన్‌బగాన్ పన్నిన కుయుక్తులు ఆశ్చర్యం కలిగించక మానవు.

పంథొమ్మిది రాత్రి....

బదిలీల సీజన్ ఇంకో మూడు రోజుల్లో ప్రారంభమవుతుందనగా ఏప్రిల్ 19న బాగా పొద్దుపోయిన తర్వాత ఓ తెల్లరంగు అంబాసిడర్ కారు సెంట్రల్ కలకత్తాలోని ఓ గల్లీలో దూసుకుపోయి ఆగింది. వెంటనే ముగ్గురు నడివయస్కులు కార్లోంచి దిగారు. చుట్టూ చూశారు. పేవ్‌మెంట్‌మీద డజన్‌మంది నిద్రపోవడం కనిపించింది. (వారెవరో కాదు... ఎవరి కోసమైతే ఈ ముగ్గురూ వచ్చారో ఆ వ్యక్తికి కాపలాదారులుగా నియమితులైన వారే వీరు) కొన్నిక్షణాలు గడిచాయి. చడీ చప్పుడు చేయక అడుగులు వేసిన ఆ ముగ్గురూ ఓ కాంపౌండ్‌లోకి ప్రవేశించి పెరటి తలుపులు బాదారు. కొద్ది సేపటికి తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. గడప లోపల నిలబడ్డ వ్యక్తిని బయటకు తమతో రమ్మని సైగచేశారు. ముగ్గుర్లో ఓ వ్యక్తి బ్యాగ్ ఒకటి చూపాడు. దానికి సరేనన్నాడు. ముగ్గురితో పాటు వెళ్లిన ఆ 'ఇంటి వ్యక్తి' కారెక్కాడు. అంతే... ఇంకేముంది.... కారు చిమ్మచీకట్లో కలిసిపోయింది.

'బందీ' కిడ్నాప్

రెండు గంటలు గడిచాయి. పేవ్‌మెంట్ మీద పడుకున్న డజన్‌మంది హడావిడిగా లేచారు. జరిగింది తెలిసి నిశ్చేష్టులయ్యారు. తమ 'బందీ' తప్పించుకుపోయాడని తెలిసి మథనపడ్డారు. దానికి కారణం లేకపోలేదు. ఆ పన్నెండుగురు ఎవరో కాదు. ఈస్ట్‌బెంగాల్ క్లబ్ కార్యదర్శి పాల్టుదాస్ కింద నిజాయితీగా పనిచేస్తున్న మనుషులు. అనిరుద్ధకోలేను అన్యులెవరూ 'కిడ్నాప్' చెయ్యకుండా చూడ్డానికి అతని ఇంటివద్ద రక్షకభటులల్లే నియమితులైనవారు.

అయితే వారి కళ్లు కప్పి మోహన్‌బగాన్ కోచ్ కోలేను 'కొనుగోలు' చేయడంలో పన్నిన ఎత్తుగడ అసాధారణమైంది. గతంలో కోచ్‌లెవరూ స్వయంగా రంగంలోకి దిగి ప్లేయర్లకు డబ్బాశ చూపించిన దాఖలాలేవు. కానీ ఆ పనిని కోచ్ బౌమిక్ చేసి కలకత్తా ఫుట్‌బాల్ చరిత్రలో సంచలనం సృష్టించాడు. ఆయన సాహసకృత్యానికి మోహన్‌బగాన్ మద్దతుదారులు పండుగ చేసుకున్నారు. తెగ సంబరపడిపోయారు.

ప్రేమ – పోరులో తప్పేది?

దానికి కృతజ్ఞతలు చెబుతూ కోచ్ బౌమిక్ ఇలా అన్నారు.

'ప్రేమ, పోరులో తప్పంటూ ఏదీ ఉండదు. ఉండకూడదు. జట్టును పటిష్ఠపరచడం అనేది ఒక్క అధికారుల విధి అని నేననుకోను. కోచ్‌గా నేను పదవీబాధ్యతలు చేపట్టినప్పటినుంచి జట్టు గెలుపోటములన్నింటికీ కారణభూతుడననుకుంటాను. అంతా నామీదే ఆధారపడి ఉంటుందనుకుంటాను. కనుక నాకు నచ్చిన, ఇష్టమున్న టీమ్‌ను ఎంపికచేసి దాన్ని అభివృద్ధి చేయడానికి ఎన్ని అవకాశాలుంటాయో ఆలోచించి వాటినన్నింటిని కార్యరూపంలో పెట్టడానికి కృషిచేస్తాను.

ఇక ఆశయం ఏదైతేనేం చివరికి కోలే మాత్రం లక్షన్నరతో మరింత ధనవంతుడైపోయాడు. కండలు పెంచిన ఈస్ట్‌బెంగాల్ మనుషులు 'నిద్రాదేవి'ని నిందించుకున్నారు.

నాలుగు లక్షలు

కోలే బదిలీ అధ్యాయం ఇట్లా వుంటే కృష్ణనుడే, వికాస్‌పాంజేల బదిలీ డ్రామా మరో విధంగా జరిగింది. వీరిద్దరూ నిజానికి ఈస్ట్‌బెంగాల్ తరపునే ఆడాల్సి వుంది. కానీ ఇద్దరూ అతి రహస్యంగా మోహన్‌బగాన్ క్లబ్ కార్యదర్శి స్వపన్ సాధన్‌బోస్ (టుటు బోస్‌గా అందరికీ సుపరిచితుడు) ను కలసి తిరిగి తమ జట్టు తరపున ఆడ్డానికి వీలుంటే చూడండని మాట్లాడారు. ఈ చర్చలు ఏదో అరగంటో లేక గంట సేపో కాదు కొన్ని గంటలట్లా జరిగిపోయాయి. కనీవినీ ఎరుగని రీతిలో కలకత్తా ఫుట్‌బాల్ చరిత్రలో ఇద్దరికి చెరో నాలుగు లక్షలు ఇస్తామని టుటుబోస్ 'ఆఫర్' చేశారు.

అదే సమయంలో ఈస్ట్‌బెంగాల్ రిక్రూట్‌మెంట్ బృందం కృష్ణనుడే, వికాశ్‌పాంజీలను తమ జట్టు తరపునే ఆడించడానికి రంగంలో దిగారు. ఆలోచనలు చేశారు. అందులో భాగంగా తన భర్తను కిడ్నాప్ చేశారని మోహన్‌బగాన్‌పై కేసు పెట్టమని కృష్ణనుడే భార్యను ఆ బృందం బలవంతం చేసింది. ఇది పనిచేసింది. పోలీసులు ఎక్కడ జోక్యం చేసుకుని చిక్కుల్లో పడేస్తారోననే భయంతో మోహన్‌బగాన్ అధికారులు కృష్ణనుడే, వికాశ్‌పాంజీలను వదులుకోవడానికి నిర్ణయించుకున్నారు. బగాన్ ఇచ్చేంత డబ్బు ఇవ్వడానికి ఈస్ట్‌బెంగాల్ క్లబ్ సిద్ధపడింది.

అది ఏప్రిల్ 22. బదిలీల పర్వం ప్రారంభమైన రోజు. మోహన్‌బగాన్ తరపున ఆడాలనుకున్న కృష్ణనుడే, వికాశ్‌ల కోరిక తీరలేదు. ఆ ఇద్దరూ ఈస్ట్‌బెంగాల్ తరపున ఆడేందుకు లాంఛనప్రాయంగా సంతకాలు చేసే తతంగం జరుగుతున్నప్పుడు ఇండియన్ ఫుట్‌బాల్ అసోసియేషన్ కార్యాలయం వెలుపల ప్రత్యర్థి వర్గాలవారు నానా గందరగోళం సృష్టించారు.

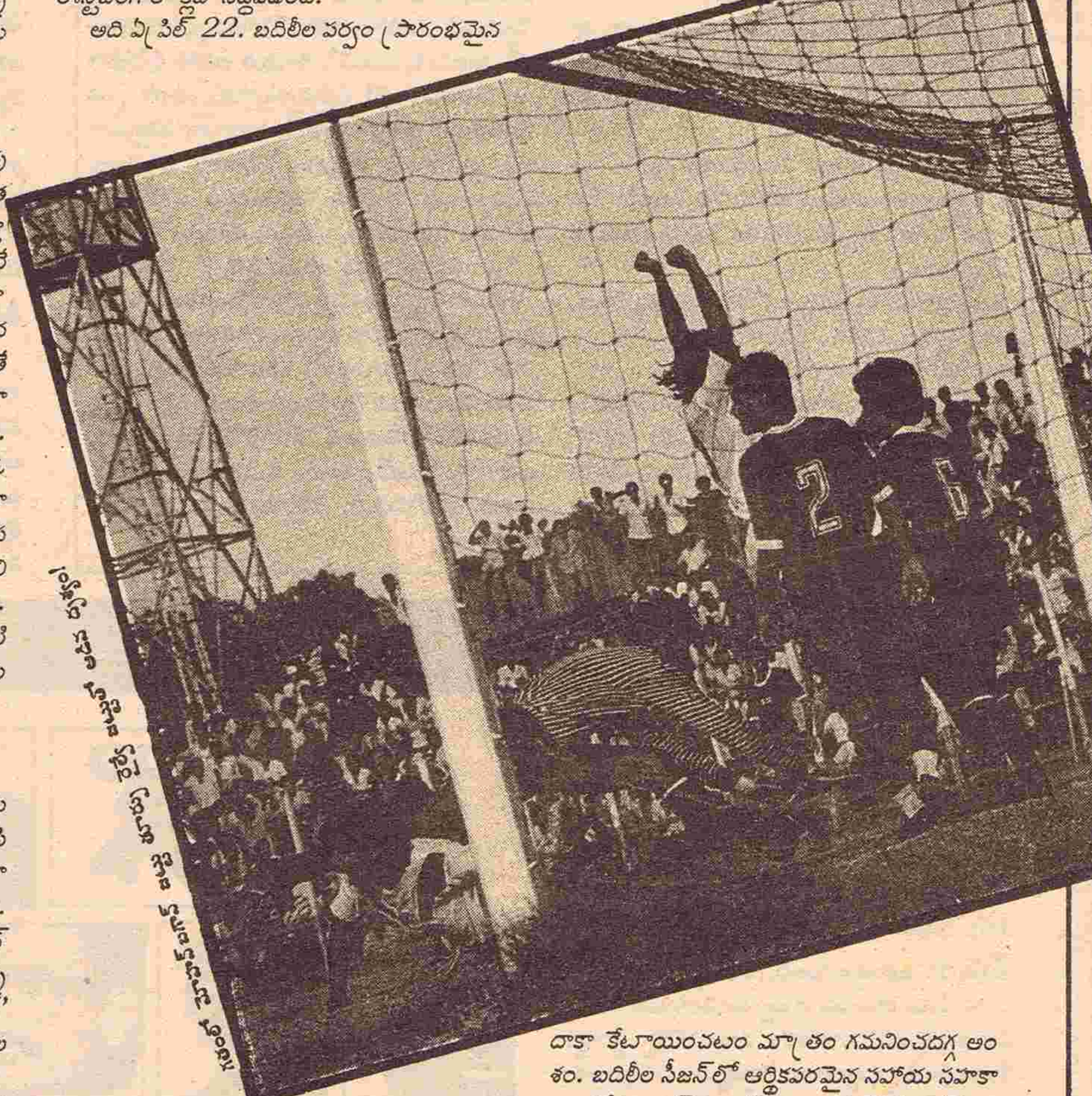

ఈ రెండు సంఘటనలనుబట్టి కలకత్తా ఫుట్‌బాల్ బదిలీల మజిలీలను బేరీజు వేసుకోవచ్చు. ప్రత్యర్థి క్లబ్బు అధికారుల తాపత్రయం ప్రస్ఫుటమవుతుంది. అయితే ఇండియన్ ఫుట్‌బాల్‌లో నోట్లకట్టలు ఇట్లా ప్లేయర్ల చేత ఉరకలు పరుగులు వేయించటం తలచుకుంటుంటే విచారం కలగచ్చు.

ఆశ్చర్యమే

కృష్ణనుడే నాలుగు లక్షలు తీసుకోవడం ఇటీవలి కాలంలో నూతన రికార్డు అయినప్పటికీ అతను నిజంగా పుచ్చుకున్నదెంతో చెప్పడానికి తిరస్కరించాడు. నైజీరియన్ అయిన చీమా ఒకేరీకి కూడా కలకత్తా ఫుట్‌బాల్‌లో ఓ సీజన్‌లో ఇంతటి ధర పలక్కపోవడం ఆశ్చర్యం. అంతెందుకు డే మాటల్లో ఇది వ్యక్తమైంది కూడా.

'రెండు లక్షల ఇరవై వేలు మించి ఎదురుచూడలేదని, కానీ మోహన్‌బగాన్ మూడు లక్షలు పైగా ఇవ్వడానికి ముందుకొచ్చి చివరికి నాలుగు లక్షలకి ఒప్పుకోవడం ఆశ్చర్యం కలిగించిందని ఆ ఘడియలు కలలాంటివని కృష్ణనుడే చెప్పాడు 'చివరికి అంతా శుభంగా ముగిసింది లెండి... ఈస్ట్‌బెంగాల్‌ను నట్టేట్లో ముంచాలని నావుద్దేశ్యం కాదసలు. ఏదైతేనేం....తిరిగి ఆ క్లబ్బు తరపునే ఆడటం జరుగుతోంది. ఇది సంతోషమే అన్నాడు డే!

వ్యాపారుల చేతుల్లో భవితవ్యం

కలకత్తాలోని పెద్ద పెద్ద ఫుట్‌క్లబ్బుల పైన 'తెరవెనుక రాజకీయాల్లో' అధికారం చెలాయించేదంతా బడాబడా వ్యాపారవేత్తలుసుమా. వారి చెప్పుచేతల్లోనే ఉంటుంది కలకత్తా ఫుట్‌బాల్ భవితవ్యం. ఈ ఏడాది బదిలీల మజిలీల్లో ప్రముఖపాత్ర వహించిందెవరనే ప్రశ్నకు సమాధానంగా టుటుబోసును చెప్పుకోవచ్చు. ఓ షిప్పింగ్ సంస్థను విజయవంతంగా లాభాల్లో ముంచెత్తిన ఈయన గారు తన సొంత జేబుల్లోంచి (ఫేవరేట్ క్లబ్బయిన మోహన్‌బగాన్‌ను అగ్రస్థానాన్ని చేర్చటం కోసం) ఎంత డబ్బు ఖర్చు పెట్టారు అనేదానికి హద్దుల్లేవు. అస్వస్థతతో స్థానిక నర్సింగ్‌హోంలో చేరి అక్కడ బెడ్‌మీద నుంచి 'తెరవెనుక రాజకీయాలు' నడపటం ఆశ్చర్యం. స్థానికంగానే కాదు, ఇతర రాష్ట్రాల నుంచి స్టార్స్ అన్పించుకున్న విజయన్, షరాఫ్ అలీ (కేరళ) శాంతకుమార్ (మహారాష్ట్ర) తదితరులను తన గుప్పెట్లో ఉంచుకోవడం విశేషం.

అసలు మోహన్‌బగాన్‌లో ఏ ఒక్క ప్లేయరూ మరే క్లబ్బుకి వెళ్లిపోకుండా వుండటానికి బదిలీల సీజనప్పుడు కనీసం వారం రోజులపాటు ఆయన తన ఇంటికి సమీపంలో వున్న అయిదంతస్తుల భవనంలో వారికి వసతి సౌకర్యాలు కల్పించాడంటే నమ్మండి. ఇక ఆ వారం రోజులు ఆ ప్లేయర్లు ఏం కోరుకున్నా అవన్నీ క్షణాల్లో వారి ముందుంటాయి.

బదిలీల బడ్జెట్ కోటి

ఆర్థిక ఒత్తిడికి ఎప్పుడూ తన క్లబ్బు లోనవకూడదని అనుకునే పాల్టుదాస్ కార్యదర్శిగా ఎంపికవగానే బదిలీల బడ్జెట్‌కోసం అరవైలక్షల నుంచి కోటి రూపాయల దాకా కేటాయించటం మాత్రం గమనించదగ్గ అంశం. బదిలీల సీజన్‌లో ఆర్థికపరమైన సహాయ సహకారాల కోసం ఈస్ట్‌బెంగాల్ వెంట ప్రైవేట్ ఇన్వెస్ట్‌మెంట్ పీర్‌లెస్, బ్యాంక్‌లు వుంటాయట. మోహన్‌బగాన్‌కు ఆర్థికంగా సాయపడేందుకు ఎవరికీ అంతుపట్టని దార్లువుంటే మొహమ్మదన్ స్పోర్టింగ్‌ను ఆదుకునేందుకు కలకత్తా, బొంబాయిల్లోని ధనవంతులైన ముస్లిం కుటుంబాలు ముందుకొస్తుంటాయి. అయితే ఇప్పుడా క్లబ్బు ఆర్థిక ఇబ్బందులతో సతమతమవుతోంది. ఒకప్పుడు కోటీశ్వరుడైన ప్రముఖ వ్యాపారవేత్త ఎర్ఫాన్ తాహెర్ చేతులమీదుగా 'ఓహో' అని వెలిగిపోయిన ఈ క్లబ్బు ఇప్పుడు (ఆయన దాదాపు దివాలాతీసి నగరంలో ఏదో మారుమూల ప్రాంతంలో మామూలు జీవితం గడపడంతో) వెలవెల బోతోంది. నైజీరియన్ చిబుజర్ 'రెండు లక్షలిస్తే చాల్లెండి. మీ క్లబ్బును వీడి మరెక్కడికి పోనని' మాటిచ్చేశాడు. గత ఏడాది మొహమ్మడన్ స్పోర్టింగ్ తరపున అద్భుతంగా ఆడిన ప్రముఖుల్లో ఇతనొకడు. నిరుడు అత్యధిక మొత్తంలో డబ్బు పుచ్చుకున్న సుదీప్ ఛటర్జీ సేవల్ని ఈసారి కూడా వినియోగించుకోవడంలో సఫలమైన మోహన్‌బగాన్ తరుణ్‌డేను తమ గుప్పెట్లో వుంచుకోవడంలో పప్పులో కాలేసింది. అగ్రశ్రేణి డిఫెండర్లలో ఒకడైన తరుణ్‌తో ఈ క్లబ్బు మూడు లక్షలకు ఒప్పందం చేసుకున్న కథనం తెలిసిన ఈస్ట్‌బెంగాల్ మరో యాభై వేలు ఎక్కువివ్వడానికి సిద్ధపడి మోహన్‌బగాన్ పథకాన్ని పారనివ్వకుండా చేసింది. ఏదేమైనా ఇండియన్ ఫుట్‌బాల్లో ప్రత్యేకించి కలకత్తాలో బదిలీల మజిలీలు మాత్రం కాశీమజిలీ కథలల్లే వుంటాయని పించకమానదు.

— వై. జగదీష్